

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 85/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 841/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 3392/2015), sp. zn. 10 Co 758/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 3393/2015), sp. zn. 6 Co 552/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 3394/2015), sp. zn. 9 Co 912/2014 zo 6. novembra 2014 (Rvp 3395/2015), sp. zn. 6 Co 612/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 3396/2015), sp. zn. 9 Co 663/2014 zo 16. októbra 2014 (Rvp 3397/2015), sp. zn. 7 Co 752/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 3398/2015), sp. zn. 11 Co 519/2014 z 15. decembra 2014 (Rvp 3399/2015), sp. zn. 5 Co 778/2014 z 18. novembra 2014 (Rvp 3400/2015), sp. zn. 9 Co 805/2014 z 30. októbra 2014 (Rvp 3401/2015), sp. zn. 9 Co 952/2014 z 13. novembra 2014 (Rvp 3402/2015), sp. zn. 9 Co 801/2014 z 13. novembra 2014 (Rvp 3403/2015), sp. zn. 8 Co 725/2014 z 26. novembra 2014 (Rvp 3404/2015), sp. zn. 6 Co 573/2014 z 12. novembra 2014 (Rvp 3405/2015), sp. zn. 6 Co 452/2014 z 30. septembra 2014 (Rvp 3406/2015), sp. zn. 10 Co 383/2014 z 13. októbra 2014 (Rvp 3407/2015), sp. zn. 11 Co 504/2014 z 15. decembra 2014 (Rvp 3408/2015), sp. zn. 10 Co 382/2014 z 13. októbra 2014 (Rvp 3409/2015), sp. zn. 11 Co 533/2014 z 15. decembra 2014 (Rvp 3410/2015), sp. zn. 11 Co 538/2014 z 15. decembra 2014 (Rvp 3411/2015), sp. zn. 10 Co 555/2014 z 13. októbra 2014 (Rvp 3412/2015), sp. zn. 8 Co 716/2014 z 30. decembra 2014 (Rvp 4515/2015), sp. zn. 8 Co 723/2014 z 30. decembra 2014 (Rvp 4516/2015), sp. zn. 10 Co 776/2014

z 27. novembra 2014 (Rvp 4517/2015), sp. zn. 10 Co 376/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 4518/2015), sp. zn. 11 Co 577/2014 z 26. januára 2015 (Rvp 4519/2015), sp. zn. 11 Co 468/2014 z 26. januára 2015 (Rvp 4520/2015), sp. zn. 5 Co 878/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4521/2015), sp. zn. 11 Co 435/2014 z 26. januára 2015 (Rvp 4522/2015), sp. zn. 11 Co 546/2014 z 26. januára 2015 (Rvp 4523/2015) a sp. zn. 6 Co 862/2014 zo 17. decembra 2014 (Rvp 4524/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 3392/2015, Rvp 3393/2015, Rvp 3394/2015, Rvp 3395/2015, Rvp 3396/2015, Rvp 3397/2015, Rvp 3398/2015, Rvp 3399/2015, Rvp 3400/2015, Rvp 3401/2015, Rvp 3402/2015, Rvp 3403/2015, Rvp 3404/2015, Rpv 3405/2015, Rvp 3406/2015, Rvp 3407/2015, Rvp 3408/2015, Rvp 3409/2015, Rvp 3410/2015, Rvp 3411/2015, Rvp 3412/2015, Rvp 4515/2015, Rvp 4516/2015, Rvp 4517/2015, Rvp 4518/2015, Rvp 4519/2015, Rvp 4520/2015, Rvp 4521/2015, Rvp 4522/2015, Rvp 4523/2015 a Rvp 4524/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 85/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 12. marca 2015 a 30. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkami Krajského súdu v Žiline

(ďalej len „krajský súd“), ktoré sú uvedené v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalobkyne v konaniach vedených pred Okresným súdom Žilina, Okresným súdom Martin, Okresným súdom Čadca a Okresným súdom Liptovský Mikuláš (spolu ďalej len „okresné súdy“), predmetom ktorých bolo rozhodovanie o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom týchto okresných súdov. Nesprávny úradný postup okresných súdov mal spočívať v takom konaní okresných súdov, ktoré bolo podľa sťažovateľky v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ku ktorému dochádzalo v skôr vedených exekučných konaniach, ktoré prebiehali takisto pred uvedenými okresnými súdmi, v ktorých sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení oprávnenej.

Okresné súdy žalobné nároky sťažovateľky v konaniach, v ktorých sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci samej zamietli. Krajský súd svojimi napadnutými rozhodnutiami potvrdil v odvolacom konaní prvostupňové rozhodnutia okresných súdov ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd *„spôsobil porušenie základných práv sťažovateľa, osobitne:*

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (práva na súdnu ochranu);

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodňuje tým, že:

„A. Rozhodoval vylúčený sudca.

Všetky úkony, ktoré boli zo strany konajúceho prvostupňového súdu vykonané predstavujú úkony vykonané vylúčeným sudcom...

B....

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu je rozhodnutím absolútne prekvapivým...

C...

Súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa sťažovateľ nemohol vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie vo svoj prospech...

D...

...konanie pred odvolacím súdom ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci porušuje právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené...

E....

Odvolací súd neprerokoval prípustné odvolanie voči výroku o prerušení súdneho konania.“

V petite podaných sťažností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práv označených v záhlaví tohto rozhodnutia napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, ktoré ďalej zruší a predmetné veci vráti na ďalšie konanie, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia

alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu spočívajúcim v tom, že v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutia okresných súdov o nepriznaní sťažovateľkou požadovanej náhrady škody a finančného zadosťučinenia, ktoré malo byť podľa sťažovateľky spôsobené nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov v exekučných konaniach, v ktorých vystupovala sťažovateľka v pozícii oprávnenej. Sťažovateľka namietala, že na prvom stupni o jej nárokoch rozhodovali vylúčení sudcovia, odvolací súd vydal prekvapivé rozhodnutia, ktoré popierajú doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súdy oboch stupňov porušili zásadu kontradiktórnosti konania a napadnuté rozhodnutia krajského súdu boli nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu predmetných sťažností týkajúcich sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atkovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o jej žalobných nárokoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v súvislosti s oneskoreným postupom všeobecných súdov pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii, skutkových okolnostiach, ktoré boli

podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj vo veľkom množstve predošlých prípadov (tiež posudzovaných ústavným súdom, pozn.), ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľke sú nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku. A keďže v rozsahu použitej zásadnej/kľúčovej argumentácie sťažovateľky voči napadnutým rozhodnutiam krajského súdu sa táto nemení, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (I. ÚS 369/2014, I. ÚS 373/2014, sp. zn. II. ÚS 458/2014, II. ÚS 503/2015, II. ÚS 504/2015, II. ÚS 506/2015, IV. ÚS 256/2014, IV. ÚS 363/2014), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016